

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΩΝ ΚΟΖΑΝΗΣ

ΕΦΗΒΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΕΦΗΒΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Τίτλος: Έφηβοι στίχοι (Ποιητική ανθολογία μαθητών/-τριών
Γυμνασίων και Λυκείων Π.Ε. Κοζάνης)
Συγγραφέας: Ομάδα μαθητών/-τριών Γυμνασίων και Λυκείων
Π.Ε. Κοζάνης
Επιμέλεια: Γιώργος Δελιόπουλος
Δημήτρης Παπακωνσταντίνου
Ολυμπία Τσικαρδάνη
Τελικός έλεγχος: Γιώργος Πρίμπας
Εξώφυλλο - πίνακες: Κώστας Ντιός
Εικαστική επιμέλεια: Γλύκα Διονυσοπούλου
Copyright 2019: Σύνδεσμος Φιλολόγων Κοζάνης

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας.

Ρητά δηλώνεται πως το παρόν βιβλίο δεν διατίθεται για εμπορικούς σκοπούς.

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΩΝ ΚΟΖΑΝΗΣ

ΕΦΗΒΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ποιητική ανθολογία μαθητών/-τριών
Γυμνασίων και Λυκείων της Π.Ε. Κοζάνης

ΚΟΖΑΝΗ 2019

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ποίηση είναι μια γλωσσική αρένα. Μια ήρεμη επιφάνεια πάνω από έναν ταραγμένο βυθό. Μια διανοητική και συναισθηματική πρόκληση να αποτυπωθούν, με λέξεις ειδικού βάρους και ύψος πράου ονείρου, οι εσωτερικές φωνές ενός παλλόμενου ψυχικού σύμπαντος που χορεύει ρυθμικά γύρω από αχθοφόρους στίχους.

Είναι μια μυστική περιπλάνηση σε ξεμοναχιασμένους δρόμους του ατομικού, του τοπικού και του καθολικού βίου. Και γι' αυτό, είναι πάντα γοητευτική και παράξενη. Σαν ταξίδι ανυποψίαστων επιβατών σε εξωτικά, άγνωστα μέρη, με όχημα την ίδια τους την ψυχή.

Όταν όμως οι «επιβάτες» της ποιητικής περιπλάνησης είναι νέα παιδιά, τότε η πρόκληση γίνεται πιο ελκυστική και το ταξίδι πιο απρόβλεπτο. Γιατί η ψυχή των εφήβων, άφθαρτη ακόμη απ' τον δυνάστη χρόνο και αγύμναστη από κανόνες που συνθλίβουν τη φαντασία, είναι –χωρίς να το ξέρει– η πιο δυναμική δημιουργός πρωτότυπης λογοτεχνικής έκφρασης και αφοπλιστικής αυθορμησίας.

Αυτή η ανόθευτη δυναμική σκέψης και συναισθήματος των μαθητών μας, θεωρήσαμε πως πρέπει να βρίσκει διεξόδους έκφρασης και διάκρισης με το κατεξοχήν εργαλείο της πνευματικής εξέλιξης που είναι ο Λόγος και που συνδέεται άρρηκτα με την έννοια της μαθητείας.

Γι' αυτό, ο Σύνδεσμος Φιλολόγων Κοζάνης ανέλαβε την πρωτοβουλία να συντονίσει τη συγγραφή, συλλογή, συγκέντρωση, διόρθωση και έκδοση των ποιημάτων, μαθητών και μαθητριών των Γυμνασίων και Λυκείων της ευρύτερης περιοχής του νομού μας και να συνθέσει σε μία ποιητική συλλογή τις απόπειρες της ποιητικής τους έκφρασης.

Οι μαθητές μας κλήθηκαν να προσεγγίσουν τον ποιητικό λόγο όχι πια σαν αναγνώστες αλλά σαν δημιουργοί. Όταν κατάλαβαν πως η ποιητική γραφή δεν υπόκειται σε

σταθερούς κανόνες, δεν έχει ηλικιακούς περιορισμούς και δεν είναι απαγορευτική για τους μη μυημένους, τα παιδιά άφησαν τη φαντασία τους να τα οδηγήσει στην ελεύθερη δημιουργία, με αξιοπρόσεκτη ευαισθησία που σε κάποια από αυτά έφερε διακρίσεις σε ποιητικούς διαγωνισμούς.

Έτσι προέκυψε και ο τίτλος της συλλογής: *ΕΦΗΒΟΙ ΣΤΙΧΟΙ*. Έφηβοι, γιατί μόλις τώρα αρχίζουν τη συνειδητή πορεία τους στο φως, και στίχοι, γιατί πρόκειται περισσότερο για στιχουργικές απόπειρες που δεν έχουν ακόμη περάσει τη βάσανο της ποιητικής δοκιμασίας, αλλά που τολμούν να αφήσουν το αποτύπωμα μιας νεανικής ματιάς για τον κόσμο, μέσα από τις λέξεις.

Οι φιλόλογοι καθηγητές, που ανέλαβαν την επιμέλεια αυτού του εγχειρήματος, υπηρετούν το δημόσιο σχολείο και είναι εργάτες του Λόγου εντός και εκτός τάξης, καθώς είναι και οι ίδιοι δημιουργοί λογοτεχνικών έργων. Εξάλλου, είναι κοινά αποδεκτό ότι εκπαίδευση και λογοτεχνία λειτουργούν πάντοτε ως συγκοινωνούντα δοχεία. Αυτή η πλευρά της δημόσιας εκπαίδευσης που συνδέει την ατομική δημιουργία με τη συλλογική έκφραση, που παροτρύνει στη δημιουργικότητα χωρίς «το αντάλλαγμα» της βαθμολογίας και στρέφει τον νου και την ψυχή των μαθητών της στο αλφάνκι του πνεύματος, μακριά από την τεχνοκρατική αντίληψη της εποχής που δίνει έμφαση στην ύλη, αποδεικνύει με τον πιο πειστικό τρόπο ότι το δημόσιο σχολείο εξακολουθεί να εμπνέει τους λειτουργούς του και να απελευθερώνει δημιουργικά τις δυνάμεις των μαθητών του, κρατώντας ζωντανό το όραμα του Σαχτούρη «για περισσότερο ουρανό» αλλά και του Κακριδή για μια «παιδεία ως δύναμη θεραπευτική της ψυχής».

Το αποτέλεσμα όλης αυτής της προσπάθειας το κρατάτε στα χέρια σας. Μια συλλογή ποιημάτων ποικίλης θεματολογίας, με βάθος και πλάτος νοηματικό, με στιγμές κορυφαίας έμπνευσης και υποβλητικής τρυφερότητας. Για τη διευκόλυνση της ανάγνωσής τους, η συλλογή χωρίζεται

σε πέντε νοηματικές ενότητες:

- Ένας χορός ανήσυχος το είναι μου
- Στα φτερά του Έρωτα
- Ιστορίες του τόπου μου
- Εμείς και οι μεγάλοι
- Παιδιά του νυν αιώνα
- Των ονείρων καλοκαίρι

Στην πρώτη ενότητα συναντάμε φωνές που αγωνιούν για το αύριο, τη μοναξιά, τα δίσεκτα χρόνια της κρίσης, τη διάλυση των ονείρων και την υποκρισία των ανθρώπινων σχέσεων. Οι στίχοι ανοίγουν τα παράθυρα της ψυχής, διώχνουν τους ίσκιους του φόβου και μας παρασέρνουν σ' έναν περίπλοκο χορό συναισθημάτων. Εφηβικές ανησυχίες που ακολουθούν τα μονοπάτια της ζωής και τον κύκλο των εποχών, φιλοσοφικά ερωτήματα για το νόημα της ζωής ή την ύπαρξη του Θεού, μεταφυσική αγωνία και ατομικές πλάνες, πλέκονται όλα μαζί σε «έναν χορό ανήσυχο» γύρω από το είναι του ανθρώπινου βίου.

Η δεύτερη ενότητα κινείται στις παρυφές του ερωτικού συναισθήματος, γεμάτη αμφιβολίες και όνειρα, μέσα από ένα παιχνίδι χρωμάτων και λέξεων που μετουσιώνει την ανάγκη για αγάπη σε λόγο κρουστό και συχνά σπαρακτικό: «Μείνε μέχρι να σωπάσουν τα πουλιά», ή εναλλάσσει το φως με το σκοτάδι με δύναμη εικονοπλαστική και τρυφερούς στίχους που συγκλονίζουν: «Η αγάπη δεν αρκεί [...] Απόψε καταστρέφομαι».

Στην τρίτη ενότητα ακολουθούμε την αγάπη των παιδιών για τον τόπο τους, για την πολύπαθη πατρίδα της Ιστορίας, της τέχνης, του πολιτισμού και της θάλασσας. Μια συγκινητική κατάθεση αγάπης για την πατρώα γη, που εκφράζει το φόβο για την τύχη της με μια φωνή διαμαρτυρίας για τη φυγή των νέων ανθρώπων και τα νέα αδιέξοδα. Ο στίχος «Καλάβρυτα, Πατρίδα μου...» τονίζει με τρόπο emphatic την αξία της συλλογικής μνήμης που

γίνεται πόνος πανανθρώπινος.

Στην επόμενη ενότητα με τίτλο «Εμείς και οι μεγάλοι», είναι προφανές πως οι νέοι αναζητούν μονοπάτια συνεννόησης και επαφής με τον κόσμο των μεγάλων, στον οποίο βλέπουν συχνά εικόνες απογοήτευσης και απελπισίας. Εκκλήσεις για ειρήνη, για καλύτερη εκπαίδευση, για μια πιο ανθρώπινη και ουσιαστική συνομιλία με τους ενήλικες, γίνονται στίχοι που μιλούν στην καρδιά: «Εμείς/ πετάμε στην ελευθερία τ' ουρανού/ και κουβαλάμε/ την ελπίδα για το μέλλον».

Παρόμοια θεματική συναντούμε και στην επόμενη ενότητα, «Τα παιδιά του νυν αιώνα». Η αναζήτηση της ευτυχίας με όχημα την καλοσύνη και την αγάπη, η καταδίκη του πολέμου, η ανάγκη για νέες ελπίδες και η ασφυξία της αστικής ζωής πλέκουν ένα κουβάρι στίχων, που με ποιητική αφέλεια καταδεικνύουν την προβληματική των παιδιών. «Χίλια “γιατί” ταλαιπωρούν το μέσα μου και κλαίω».

Στην τελευταία ενότητα, «Των ονείρων καλοκαίρι», οι στίχοι αποπνέουν μια ανεμπόδιστη νεανική αισιοδοξία που πηγάζει από τη σχέση των παιδιών με τη φύση, τον έρωτα, το καλοκαίρι, τη θάλασσα και τον ήλιο, για να αφήσει ένα ελπιδοφόρο μήνυμα ζωής, σαν φωτεινό ξημέρωμα. «Γιατί θαρρείς πως τα παιδιά μονάχα/ ξέρουν πως να ζουν το καλοκαίρι...».

Αφεθείτε στη μαγεία της φωνής των νέων παιδιών και κοιτάξτε τον κόσμο μέσα απ' τα δικά τους μάτια. Η «μαθητεία» των ενηλίκων στον δροσερό λόγο της νιότης, ίσως να είναι ο πιο γρήγορος δρόμος για «το ωραίο και το αληθινό»!

*Ολυμπία Τσικαρδάνη
Φιλολόγος - συγγραφέας*

ένας χορός ανήσυχος το είναι μου

ΧΟΡΟΣ

Όπως σε κάθε γεύμα, έτσι και στη ζωή.
Κάθε στιγμή πρέπει να είναι και πιο συναρπαστική.
Κάθε λέξη, κάθε πρόταση, κάθε ιδέα... πιο εύγευστη.
Αλάτι, αλάτι στη γλώσσα.
Και έτσι χορεύουν τα συναισθήματα και οι εκφράσεις.
Και νοστιμίζουν και αποζητούμε περισσότερο.

*Νικολέτα Αυτζαλανίδου
Β' τάξη, 4^ο Γυμνάσιο Πτολεμαΐδας*

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ ΣΤΟΝ 4^ο ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΠΟΙΗΣΗΣ
«ΤΟ ΑΛΑΤΙ ΣΤΙΣ ΠΑΡΥΦΕΣ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ» ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ ΚΟΖΑΝΗΣ.

ΟΝΕΙΡΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Αχ, πόσο με τρομάζει το μέλλον
Που ορθώνεται μπροστά μου σαν βράχος
Και συναισθήματα μού προκαλεί αρνητικά
Φόβο, θλίψη, ανασφάλεια και άγχος.

Και όλοι μας λένε:
Διαβάστε, κοπιάστε, σπουδάστε
Και έπειτα, τι;
Στο τέλος μία θέση στην ουρά
Για το ταμείο ανεργίας όλοι πιάστε.
Διδακτορικά, μεταπτυχιακά
Δεν βλέπετε πως είναι μάταια όλα αυτά;

Σπούδασε και γίνε κάτι, ο,τιδήποτε
Κατά προτίμηση γιατρός ή δικηγόρος
«Μα, έχουμε γεμίσει δικηγόρους και γιατρούς».
Μη φοβάσαι, θα βρεθεί και για εσένα χώρος
Εσύ διάβαζε και κοίτα να σπουδάσεις οπωσδήποτε

«Να μπεις στο δημόσιο», συμβουλεύει η μαμά
«Δε θα διοριστείς ποτέ», διαφωνεί η γιαγιά
Ο μπαμπάς σωπαίνει, δε μιλά
«Μία είναι η λύση, στρατιωτικές σχολές»
Είπε ο παππούς, χωρίς περιστροφές
Εμένα όμως κανείς δε με ρωτά.

Δεν αντέχω άλλες συμβουλές
Τάχα ειπωμένες με αγάπη
Νομίζουνε πως ξέρουνε καλύτερα
Μα θα ακολουθήσω το δικό μου μονοπάτι

Στα χνάρια δεν βαδίζω κανενός
Και να με αφήσετε όλοι ήσυχη
Δε γίνομαι ούτε δικηγόρος ούτε και γιατρός
Έχω όνειρο ζωής να γίνω ηθοποιός
Και δεν τους άρεσε καθόλου αυτή η δήλωση

Σαν τους το λέω, βουβαίνονται
Κάθονται και κοιτάνε
Και όταν το πρώτο σοκ περνά
Αδιάκοπα μιλάνε

«Κορίτσι μου, ωρίμασε
Πώς θα επιβιώσεις;
Από πού κι ως πού ηθοποιός;
Δεν θέλεις στη ζωή σου να προκόψεις;»

«Κάνε μια αξιοπρεπή δουλειά,
Που να έχει χρήματα πολλά
Και υψηλές απολαβές
Έτσι θα έχεις ό,τι θες»

«Όλοι θα σε σέβονται
Όλοι θα σε εκτιμούνε
Και όταν τη γνώμη σου θα λες
Όλοι θα σε ακούνε».

Και εγώ κοιτώ
Μα δεν προσέχω
Κάνω πως ακούω
Μα αλλού τον νου μου έχω

Βρίσκομαι κιόλας μακριά
Σε ένα γνωστό θέατρο της Αθήνας
Περπατώ σε μονοπάτια μαγικά
Αυτά της κωμωδίας και της αρχαίας τραγωδίας.

Και ναι, τα μάτια μου σαν κλείσω
Με φαντάζομαι σε μια στιγμή
Να στέκομαι στο κέντρο της σκηνής
Υπερήφανη, αγέρωχη, ευθυτενής
Και από κάτω το κοινό να παρακολουθεί
Με προσήλωση, ενδιαφέρον, προσοχή
Θερμά στο τέλος να χειροκροτεί
Και εγώ να υποκλίνομαι με ένα χαμόγελο
Έχοντας πραγματοποιήσει το μεγάλο μου όνειρο.

Βέρα Δόγια
Α' τάξη, 4^ο ΓΕΛ Κοζάνης

ΧΟΡΟΣ ΑΝΗΣΥΧΟΣ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΟΥ

Έχω αφήσει το παράθυρο ανοιχτό.
Το μόνο φως που αγγίζει το ταλαιπωρημένο μου σώμα
έρχεται από το παγερό φεγγάρι.
Οι σκιές μεγαλώνουν τρομακτικά...
αλλά το δωμάτιο παραμένει απελπιστικά άδειο.
Υπάρχω μόνο εγώ να το γεμίζω...
με τις αμφιβολίες μου,
πιο ζωντανές κι από την ίδια μου τη σάρκα.
Απόψε χορεύω με τη θλίψη.
Απόψε κυριαρχεί μόνο αυτή
και με παρασέρνει στον ελκυστικό χορό της.
Τα χέρια μου κουνιούνται αργά, σαν ναρκωμένα.
Τα δάχτυλά μου πλέκονται απροετοίμαστα
στα κατάμαυρα μαλλιά μου,
καθώς ο αέρας τα ρίχνει πάνω στο πρόσωπό μου
σαν άλλα πλοκάμια ή κάποτε μαστίγια του εαυτού μου.
Φθείρομαι.
Αυτός ο περίπλοκος χορός με ταραάζει.
Με πνίγει. Μου κόβει την ανάσα.
Στα πρώτα βήματα φάνηκε απλός, αθώος.
Ένας εύκολος βηματισμός πάνω στα κύματα του νου.

Κι όμως.
Δεν προσπάθησα αρκετά;
Ή μήπως επιτυχία είναι η απόρριψη της επανάληψης;
Δεν ξέρω τι είναι χειρότερο.

Μόλις ξημερώσει θα στήσω τον δικό μου χορό,
δίχως της θλίψης τη συντροφιά,
με ρυθμούς προσωπικούς να συνοδεύουν
κάθε χτύπο της καρδιάς μου.

Χριστίνα Κωνσταντινίδου
Γ' τάξη, Γυμνάσιο Αναρράχης - Εμπορίου

ΑΤΕΡΜΟΝΗ ΝΥΧΤΑ

Μποφόρια και ανέμους
έχω στη ζωή μου
που μ' εμποδίζει
η δίσεκτη ζωή μου.

Όταν η νύχτα πέφτει στο μπαλκόνι
το σπίτι με πλακώνει
μες στη θλίψη και τη στεναχώρια
δυο άνθρωποι κοιμούνται χώρια.

Δε ξέρω τι να κάνω
τούτη τη νύχτα την τρανή
βοήθα με κι εμένα
να ζήσω πιο πολύ.

Παράπονο και ζάλη
στης νύχτας αυτή την πλάνη
αχ, έλα καλοκαίρι
και φέρε μου ένα αστέρι.

Έπεσε η μαύρη νύχτα
έπεσα μαζί κι εγώ
στεναχώρια μα και θλίψη
μ' έφεραν σε μαύρο ουρανό.

Δεν αντέχω άλλο πια Θεέ μου
αυτή τη νύχτα που 'ναι σκοτεινή
βοήθα με και μένα
για να τ' αντέξω πιο πολύ.

Ζωή Κολιού
Γ' τάξη, 3^ο ΓΕΛ Κοζάνης

ΑΤΕΡΜΟΝΗ ΠΟΡΕΙΑ

Η ζωή...

ένα μεγάλο μονοπάτι,
ένας τεράστιος ωκεανός
που χάνεσαι.

Όμοια με τις ατέλειωτες εποχές,
αυτές που κυλούν σε αλυσίδα απαράλλαχτα...
Φθινόπωρο.

Πέφτουν τα φύλλα των δέντρων
χρυσοκίτρινα και καφετιά, μελαγχολικά και νοσταλγικά.
Χειμώνας.

Κρύο βαρύ, πάγος κι ομίχλη και χιόνι πολύ
να σκεπάζει τα λάθη απαλά με νιφάδες,
λευκές χορεύτριες σε ουράνιους ρυθμούς.
Άνοιξη.

Μπουμπούκια πρωτάνθιστα κι όλη η φύση σε πανηγύρι

Ολοπράσινες χαρές ακουμπισμένες σε κλαριά τρυφερά.
Καλοκαίρι.

Ήλιος λαμπερός και θάλασσα θελκτική.
Γαλάζια όνειρα ταξιδεύουν σε εφηβικά ακρογιάλια...

Όμοια και η ζωή του κάθε ανθρώπου,
χρώματα πολλά κι εναλλαγές ποικίλες...
Γι' αυτό μην προχωράς γρήγορα, μη βιάζεσαι.
Ζήσε στο χρώμα της ημέρας σου, απόλαυσε τη νέα στροφή
με ενθουσιασμό.

Ο χρόνος κυλάει. Φιλοσόφησε το λεπτό.
Υπάρχει αρχή και τέλος, άλφα και ωμέγα
και πάλι ωμέγα και άλφα κυκλικά... σαν τις εποχές.
Δώσε δύναμη στον εαυτό σου.
Να ζεις την ουσία της ζωής κάθε στιγμή
να αλλάξεις αυτά που μπορείς,
εσύ να αλλάξεις
με την ομορφιά του καιρού
και τη σοφία του χρόνου.
Αυτά που δεν μπορείς να αλλάξεις,
με υπομονή να τα αντέξεις,
αγκάλιασέ τα, φίλησέ τα.
Η αγάπη θα αλλάξει τα δικά σου μάτια
κι όλα τα δύσκολα όμορφα θα τα ντύσει.
Κι όταν γνωρίσεις τη διαφορά
Η πείρα θα σε δασκαλέψει πώς να ζεις.
Κάθε εποχή, κάθε στροφή της ζωής έχει το δικό της χρώμα.
Πίστεψε, τόλμα και θα τα καταφέρεις.

Αργυρώ Σιαπαλίδου
Γ' τάξη, Γυμνάσιο Αναρράχης - Εμπορίου

Η ΓΥΑΛΑ ΤΩΝ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΩΝ

Τρέχουν σαν νερό
οι αναμνήσεις
και τα συναισθήματά μου.

Αφήνω τον θυμό,
τη θλίψη, το άγχος
ΜΑΚΡΙΑ μου να κυλήσουν,
την καρδιά μου να εγκαταλείψουν.

Την αγάπη και τη χαρά
τις κρατώ όμως κλεισμένες.
Από καιρό σε καιρό
παίρνω μια δόση μικρή
για να τα βγάλω πέρα
με τη ζωή μου.

Τα συναισθήματα
σφραγισμένα τα φυλώ
σε μια γυάλα άθραυστη
μέσα στην καρδιά μου
μην τυχόν
κανείς την κλέψει.

Θεέ μου,
βοήθησέ με,
ποτέ η γυάλα μου
να μην σπάσει
και με
καταστρέψει
στο διάβα της...

Χρυσάνθη Πουρλιάκα
Β' τάξη, 4^ο Γυμνάσιο Πτολεμαΐδας

[Σκουριασμένη η καγκελόπορτα]

Σκουριασμένη η καγκελόπορτα
Σκουριασμένα και τα όνειρα που κάναμε μαζί
Έμειναν κρυμμένα κάτω από τα ξερά φύλλα της αυλής
Σπιτονοικοκύρης δεν βρέθηκε να τα σκουπίσει
Θαμμένα έμειναν, θαμμένα εκεί κάτω
Μακριά από το φως, τον αέρα, μακριά από κάθε μορφή
ζωής
Το σπίτι είναι αδειανό, σπασμένα τζάμια παντού
Πέρασε ο χρόνος, φαίνεται
Άφησε πληγές με κάθε εκδοχή του
Εύλινες πόρτες άβαφες, χτυπημένες
Ο διάδρομος μικρός, στενός
Η ατμόσφαιρα με πνίγει
Φοβάμαι, φοβάμαι πως θα χαθώ και εγώ
Τρέχω να ξεφύγω
Τρέχω να προλάβω τον χρόνο
Φεύγω μακριά, αλλά εκεί με περιμένει
Κανείς δεν γλυτώνει
Παντού παραμονεύει
Έφυγα, έφυγα και εγώ
Εκεί θα με βρείτε
Κάτω από τα ξερά φύλλα της παλιάς αυλής
Κρυμμένος με τα όνειρα και τις επιθυμίες πληγωμένων
ανθρώπων.

*Νίκος Δεληζήσης
Β' τάξη, 1^ο ΓΕΛ Κοζάνης*

ΜΟΝΟΣ

Έμεινα μόνος στη ζωή,
τουλάχιστον αυτά τα δύο χρόνια.
Έμεινα μόνος ζώντας μια ψευδαίσθηση.

Είναι αδύνατον να βγω από αυτόν τον φαύλο κύκλο,
να σπάσω τις αλυσίδες του ασφυκτικού κλοιού
που με καταδυναστεύουν.

Στάσου όρθιος, λέω στον εαυτό μου
αλλά μόνο όρθιος δε στέκομαι.
Λυγίζουν τα γόνατα, οι ώμοι, το κεφάλι.
Η ζωή μου διαλύεται.

Πλάτων Καρακατσάν
Γ' τάξη, 4^ο ΓΕΛ Κοζάνης

[Δεν έχω φίλους]

Δεν έχω φίλους, δεν έχω όνειρα
μονάχα ανθρώπους βουτηγμένους στα λασπόνερα.

Έχω μόνη συντροφιά τ' ακουστικά μου.
Μόνο αυτή με κατανοεί
δεν έχω κανέναν άλλον παρά μόνο τη μουσική.

Πολλοί με είπαν άχρηστο κι εγώ τους πίστεψα
μου έδωσαν το μαύρο τους φαρμάκι και πληγώθηκα
αλλά εμένα το όπλο μου είναι η αδιαφορία μου
έχω ξεπεράσει πλέον τη φοβία μου.

Δεν αντέχω άλλο στο δικό σας παραμύθι
πηγαίνετε να διαβάσετε τα τρία γουρουνάκια
και μετά ελάτε να μου πουλήσετε τα λάθος όνειρα.

Όχι άλλες γλύκες, όχι άλλα όνειρα
μην κάνεις τουλάχιστον τα λάθος όνειρα
κάνε όνειρα που να αξίζουν
γιατί εγώ βλέπω μόνο ανθρώπους πεσμένους στα
πατώματα.

*Μενέλαος Τοκμακίδης
Β' Γυμνασίου, Μουσικό Σχολείο Πτολεμαΐδας*

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο άνθρωπος είναι ένα περίεργο πλάσμα
με καλά χαρίσματα που μπορεί
να τα εκμεταλλευτεί για απαίσιες πράξεις.
Ναι, μπορεί να το κάνει!

Ο άνθρωπος έχει το δικαίωμα να αγαπά
αλλά αυτό το δικαίωμα μπορεί
να το μετατρέψει σε μίσος.
Ναι, μπορεί να το κάνει!

Ο άνθρωπος έχει τη δυνατότητα
να δημιουργήσει ένα ευτυχισμένο μέλλον
αλλά και έναν σιχαμό.
Ναι, μπορεί να το κάνει!

Ο άνθρωπος πολλά μπορεί να κάνει
αλλά το θέμα είναι οι επιλογές του!

*Αναστασία Γκουργκούτα
Β΄ τάξη, 1^ο Γυμνάσιο Κοζάνης*

Η ΑΛΛΗ ΟΨΗ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Η γη γυρνά
ο άνθρωπος γερνά
ο χρόνος κυλά
η ζωή ξυπνά
η αλήθεια πονά
και το ψέμα διπλά

Η υποκρισία πιασώπλατη μαχαιριά
με την κακία αγκαλιά
τον πόνο γεννά
την ψυχή πονά
ο φθόνος φθορά
τη φιλία μαδά

Την προδοσία αγάπησαν πολλοί
τον προδότη ούτε οι μισοί

Τα δυο κεφάλια να φοβάσαι
τη διπροσωπία να θυμάσαι
τα σύννεφα τα μουτρώνουν
τα κότερα τα κυκλώνουν
τ' αεροπλάνα τα σκαλώνουν
τη ζωή τη μαντρώνουν

Οι πικραμένοι απορούν·
για τους αληθινούς αναχωρούν

Ο Θεός συγχωρεί
τον ψεύτη τον καλεί
και τον πονεμένο βοηθά.

Δημήτριος Κοντοδημητρίου
Γ' τάξη, 3^ο ΓΕΛ Κοζάνης

ΤΟ ΑΛΑΤΙ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Ίσως είναι το μητρικό σου αλάτι γλώσσα μου,
που σήμερα με έφερε κοντά σου.
Το αλάτι σου που άνοιξε την πόρτα του ουρανού μου
κι έσκασε μέσα μου σαν ρόδι, σαν πυροτέχνημα, σαν κύμα...
Το αλάτι σου που πασχίζει να επιβιώσει
μες στα ανεμόδαρτα τα ρήματα, τα ρόδινα τα επίθετα,
των τύπων τα τσουγκρίσματα και των φτωχών τα κρίματα.
Το αλάτι σου που μένει, μένει στην ψυχή μου,
φλεβίζει στη ζωή μου κι ανοίγει την πληγή μου.
Το αλάτι σου που την ώρα της επιστροφής θα χαράξει
μπρος σε μια θάλασσα ανέκφραστη σε πάθη
μη σε προλάβει η ζωή και το αλλάξει
με μίση, δάκρυα και λάθη.
Κι άσε τις πόρτες σου ν' ανοίξω
σαν ίσκιος να εισχωρήσω, στα βάθη σου να ζήσω
το αλάτι σου εγώ να κρύψω...

Ειρήνη Νάνου
Γ' τάξη, 3^ο ΓΕΛ Κοζάνης

Α΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΣΤΟΝ 4^ο ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΠΟΙΗΣΗΣ
«ΤΟ ΑΛΑΤΙ ΣΤΙΣ ΠΑΡΥΦΕΣ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ» ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ ΚΟΖΑΝΗΣ.

ΑΛΑΣ ΦΙΛΙΑΣ

Η μοναξιά σε κάνει έτσι·

να μην αισθάνεσαι...

KANENAS δίπλα σου!

Ψάχνεις απεγνωσμένα.

Ποιους φίλους;

Ξεχωριστές οι γεύσεις σου.

Στης ψυχής σου τ' αλάτι δοκιμάζεις

την ψυχή κάθε ανθρώπου δίπλα σου.

Το αλάτι σου βλέπει διαφορετικά,

νοστιμίζει διαφορετικά,

καθέναν άνθρωπο, KANENAN άνθρωπο!

Αλατίζεις τις πληγές σου με τις σκέψεις σου.

Ποιους φίλους;

Ο καλύτερος καρπός σου;

Το αλάτι της γλώσσας σου!

Καρπός αρχέγονος θεραπευτικός.

Αλάτι είναι η ποίησή σου
μα και η ζωγραφική σου.
Αλάτι σου είναι η λογοτεχνία
μα και οι μαγειρικές σου.
Σπέρνεις ροές σ' αυτές μα...
σε ποιους φίλους;

Βασιλική Αντωνίου
Γ' τάξη, 4^ο Γυμνάσιο Πτολεμαΐδας

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ ΣΤΟΝ 4^ο ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΠΟΙΗΣΗΣ
«ΤΟ ΑΛΑΤΙ ΣΤΙΣ ΠΑΡΥΦΕΣ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ» ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ ΚΟΖΑΝΗΣ.

ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΕΡΝΑΕΙ ΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Και σαν κάνει το πρώτο βήμα
αρχίζει να αφήνει ίχνη γαλήνης
ίχνη που στο σκοτεινό χώρο σαν λάμπουν
θα σταματήσουν τα θλιβερά της οδύνης.

Μια νέα μέρα με ευτυχία θα αρχίσει
τη στιγμή που θα περάσει από την πόρτα
με ελπίδες τη καρδιά μας θα γεμίσει.

Η ζωή θα γίνει πιο γλυκιά
ο νους από τις σκέψεις θα ηρεμήσει
κι όταν πλέον θα μπει τελείως στην καρδιά
αναμνήσεις κακές πίσω θα αφήσει.

Η ψυχή θα γεμίσει από φτερουγίσματος ήχους
που θα είναι του αγγέλου η βόλτα
στους τριγύρω τοίχους.

Ο ιδιοκτήτης σαν το μάθει κάθεται
με χαρά και κλαίει
ο άγγελος γυρίζει του χαμογελά
και μην κλαις του λέει.

*Εβελίνα Ρεσούλι
Γ' τάξη, 1^ο Γυμνάσιο Πτολεμαΐδας*

OMG

Ο άλλος λέει
πως Θεός δεν υπάρχει.
Oh my God!
Φίλε έχασες τη μάχη.

Θεός υπάρχει ή όχι;
Oh mon Dieu madam!
Έχω μια ερώτηση για εσάς:
Τότε ποιος έκανε τον Αδάμ;

Oh mein Gott! λέει ο Γερμανός.
Φίλε μου κλείσε το φως
και κάτσε σκέψου σαν σωστός.
Αλλάχ, Βούδας ή Χριστός;

OMG δηλαδή!
Άκουσες τι είπε αυτή;
Η θεωρία είναι μία και μοναδική.
Θεός υπάρχει και κυριαρχεί.

*Παναγιώτης Μιχαηλίδης
Β' τάξη, 1^ο ΓΕΛ Πτολεμαΐδας*

Ο ΗΛΙΟΣ

Δε φέρεσαι σωστά
έχεις κάνει λάθη πολλά.
Μη θυμώνεις, δεν πειράζει
μη μουτρώνεις, σε χαλάει.
Κάνε λίγη υπομονή
δε θέλει δα τόσο πολύ.
Προχώρα, μη διστάζεις
κοίτα πίσω, μην τρομάζεις.
Στον δρόμο θα δεις πολλά
μα τίποτα δε σε σταματά.
Κι αν κάπου κουραστείς
σταμάτα να ξεκουραστείς.
Κι αν νιώσεις μοναξιά
σκέψου, ποιος ήταν τόσο κοντά.
Ποιος σε φώναζε, όταν δεν έβλεπες;
Ποιος σε τάιζε, όταν πεινούσες;
Ποιος σε σήκωνε, όταν έπεφτες;
Ποιος είναι ακόμα εδώ μαζί σου; Κι ας έφυγες εσύ!

Ειρήνη Ζηκοπούλου
Β' τάξη, 1^ο Γυμνάσιο Κοζάνης

ΦΑΙΑΚΕΣ

Όταν τα χρόνια θα περάσουν
και τους συντρόφους όλους χάσεις
μην απογοητευτείς.
Πάντα υπάρχουν Φαίακες!
Από την Κίρκη και την Καλυψώ
πρόσεχε! Μην γελαστείς!
Τον νου σου πάντα στην Ιθάκη.
Τη μάχη της Τροίας κέρδισες
μα όχι τον πόλεμο.
Μην αποθρασυνθείς
και κατακτήσεις άλλες
νομίσεις πως ικανός είσαι να κάνεις.
Γελάστηκες! Μα ούτε αδύναμος
να δείξεις πως είσαι.
Τον Ποσειδώνα μην αφήσεις
με το κύμα να σε χτυπά.
Πάντα να παλεύεις
αφού η Αθηνά δίπλα σου θα 'ναι.
Τι κι αν χάσεις τον δρόμο σου;
Οι Φαίακες θα είναι εκεί.
Στον δρόμο προς την Ιθάκη θα σε βοηθήσουν.
Δώρα πλούσια θα σου προσφέρουν.
Ως βασιλιά θα σε τιμήσουν.
Ο νόστος σου και δικός τους!

Κι αν πάλι τους συντρόφους νοσταλγείς
αθάνατους ο ίδιος καν' τους.
Μες στην καρδιά βαθιά κράτησέ τους.
Μαζί ν' αναπολείτε χαμένους παραδείσους...

*Ευθυμία Τσιώγκα
Γ' τάξη, 2^ο ΓΕΛ Κοζάνης*

ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Καράβι γύρισε και μας πλημμύρισε
αγάπη, καλοσύνη, ανθρωπιά.

Πέρα στις παρυφές του υπάρχουν κορφές
με γαλανά νερά και άσπρα βότσαλα.

Μας τα ψιθύρισε γλυκά, ώσπου να φτάσει
εκεί, στο λιμάνι του Πειραιά.

Είπε πως άμα κατά κει γυρέψουμε
νεράιδες με τα απαλά φτερά
και ξωτικά με μικρά ραβδιά θα χαϊδέψουμε.

Καράβι γύρισε και μας ψιθύρισε
πως άλλο δεν μπορούμε χωριστά
αφού η ΑΓΑΠΗ σημαίνει πολλά!

*Σοφία Λυγκώνη
Β' τάξη, 4^ο Γυμνάσιο Πτολεμαΐδας*

ΑΠ' ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Συναισθήματα, ελπίδες
όνειρα κι αμφιβολίες
υπάρχουν όλα για εμάς όλους
γραμμένα στην ζωής τους νόμους.

Κοίτα τώρα πιο βαθιά
την ουσία δες καθαρά
με τα μάτια της καρδιάς
της εξυπνάδας και της σιγουριάς.

Το χάρισμα αν δεν το έχεις
δες το απ' την καλή πλευρά
και θα μάθεις ένα πράγμα
«η προσπάθεια είναι που μετρά».

Όλοι εμείς ενωμένοι
απ' τα χέρια μας πιασμένοι
έχουμε κάτι κοινό
μια καρδιά κι έναν σκοπό.

Μην προσπαθήσεις να αλλάξεις
οι άνθρωποι είναι διαφορετικοί
τις αποφάσεις να προσέξεις
κάνε επιλογή σωστή.

*Βασιλική Γκόβτζια
Α' τάξη, Γυμνάσιο Σιάτιστας*

στα φτερά του έρωτα

ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Δεν θα ζητούσα ποτέ από τον έρωτα να με σκοτώσει
Ίσως όμως είναι αυτός που είναι το μαχαίρι.
Η ίσως είμαι εγώ που είμαι η πληγή.

Άλλωστε δεν θα μπορούσα ποτέ να είμαι ο κήπος των
ουλών μας.
Ίσως γιατί ήσουν εσύ όλα τα άνθη του.
Η ίσως ήμουν εγώ όλα τα αγκάθια που σε μάτωναν.

Έτσι ήρθες, σαν θολό φθινοπωρινό πρωινό στα χρώματα της
ώχρας
Κι όλες τις πληγές τις γέμισες με χρώματα
Κι αντί να αιμορραγούν, ξέβραζαν ρόδα σαν κύμα στη
στεριά.

Κι έριξες φως σε κάθε σκοτάδι, σε κάθε ψυχική καταπακτή.
Κι αν ο έρωτας ήταν τυφλός και άπορος
Η όραση θα ήταν υπερεκτιμημένη και ο πλούτος ανίσχυρος.

Κι έφυγες κι άφησες πίσω βροχή και έρεβος
Τόσο που θα μπορούσα να πνιγώ στη θάλασσα των
εγωισμών μας.

Μα αν είναι αυτός ο ενικός που μας χωρίζει
Κι αυτό το «και» από το «εγώ» στο «εσύ»
Στο «μαζί» θα σ' άγγιζα
Σαν ξεχασμένη λεπίδα πιο κοφτερή από τα λόγια σου.

Μαρία Πασαγιάννη
Β' τάξη, 1^ο ΓΕΛ Κοζάνης

[Από μικρή μου άρεσε το μπλε]

Από μικρή μου άρεσε το μπλε και ειδικότερα τώρα που κοιτάω αυτό το μπλε, το μπλε του ουρανού, το μπλε της θάλασσας, το μπλε των ματιών σου... έχουν γίνει τα τρία αγαπημένα μου πράγματα στον κόσμο.

* * *

Μην βιαστείς να φύγεις, έχουμε πολλά να κάνουμε ακόμα... Μην στερείς υποσχέσεις... Ξέρεις τι εννοώ... Δεν μετρήσαμε ακόμα όλο τον ουρανό.

* * *

Πού να 'ξερα ότι θα έφευγες, να μην ονειρευόμουν ένα ταξίδι δίχως φως και ήλιο στο πλευρό μου. Θα σε είχα πάντα αγκαλιά μαζί μου στο ταξίδι, προσευχόμενη από καρδιάς να βρεις το δαχτυλίδι. Μα το όνειρο αυτό τώρα έχει πλέον τελειώσει, κουράστηκα να περιμένω, έχει πλέον νυχτώσει. Μακάρι να 'σουν κοντά ν' ακούσεις τη φωνή μου, την τελευταία μου πνοή κοντά εδώ στη γη μου.

*Άννα Αργυρίου
Α' τάξη, 4^ο ΓΕΛ Κοζάνης*

MEINE

Μείνε, για ένα λεπτό ακόμη
Μείνε μέχρι να αποκοιμηθώ στην αγκαλιά σου
Και να μην σε δω να φεύγεις
Έπειτα, νυχοπατώντας, σβήσε το φως
Κλείσε απαλά την πόρτα.

Μείνε μέχρι να σωπάσουν τα πουλιά
Και ο ήλιος να ανατείλει
Μέχρι να συνηθίσω στην ιδέα πως θα φύγεις.

Μείνε μέχρι να σε αποχαιρετήσω
Και μέχρι να σε ξεπεράσω
Να θωρακίσω τα αισθήματά μου
Και να ατσαλώσω την καρδιά μου
Μέχρι να πάψω πια να σε αγαπώ.

Τότε μόνη μου την πόρτα θα σου κλείσω
Και την πλάτη αποφασιστικά θα σου γυρίσω
Το χέρι σε χαιρετισμό θα σου κουνήσω
Λευκά μαντήλια στον αέρα θα ανεμίσω.
Τότε την καρδιά μου θα ατσαλώσω
Μόνη μαθαίνοντας να ζω.
Απλά, μείνε μέχρι τότε.
Σε παρακαλώ.

*Βέρα Δόγια
Α΄τάξη, 4^ο ΓΕΛ Κοζάνης*

ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Είσαι ένα σκοτάδι που απλώνεται διάχυτα παντού
έτσι και εγώ θέλω να απλωθώ πάνω στα φτερά του έρωτα
να αγαπήσω, να αγαπηθώ.

Και οι δυο μας να ανάψουμε τη φλόγα του έρωτα
πιο πολύ και να την πυροδοτήσουμε.

*Αριστέα Αδαμίδου
Α΄ Γυμνασίου, Μουσικό Σχολείο Πτολεμαΐδας*

ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

Να ήμουν ένας άγγελος, να έμπαινα στα όνειρά σου
φιλί να σου έδινα σκαστό πάνω στο πρόσωπό σου.
Να με αγαπάς, να σε αγαπώ και στην ακρογιαλιά
να χορεύουμε ταγκό.

Εσύ κοιμάσαι και εγώ σε ονειρεύομαι
αχ, να ήμουν σύννεφο στον ύπνο σου
να έμπαινα στα όνειρά σου.

*Αριστέα Αδαμίδου
Α΄ Γυμνασίου, Μουσικό Σχολείο Πτολεμαΐδας*

ΕΙΣΑΙ

Είσαι τραγούδι
από κείνα με τους στίχους με βαθύ νόημα.
Είσαι άγαλμα
όμορφο άγαλμα, αρχαίο ελληνικό.
Είσαι πίνακας ζωγραφικής
πολύπλοκα μα εντυπωσιακά σχεδιασμένος.
Είσαι βιβλίο
από αυτά που διαβάζεις ξανά και ξανά
μα δεν τα βαριέσαι ποτέ.
Είσαι χρώμα, μαύρο
μα όλοι πίστευαν, ακόμη και συ η ίδια
πως η ψυχή σου έχει ανάγκη από όλα τα χρώματα.
Μα πάνω από όλα είσαι εσύ.
Και δεν υπάρχει καμιά μορφή τέχνης να σε χαρακτηρίσει.
Ίσως γιατί εσύ η ίδια είσαι η τέχνη.

Ναούμα Μέτσιου
Γ' τάξη, Γυμνάσιο Γαλατινής και παρ. Εράτυρας

ΕΣΥ

Εσύ, λαμπερό κίτρινο
σαν τις ολόχρυσες του ήλιου ακτίνες
φωτίζεις τα σκοτάδια μου.
Εκθαμβωτικό φθινόπωρο μοιάζεις
πανέμορφο μα με μια στάλα θλίψης συνάμα.
Εσύ. Ορμητικός βοριάς
που σαν χείμαρρος σαρώνεις τα πάντα στο πέρασμά σου.
Όμοιο της λεβάντας το άρωμά σου
καίει ανελέητα τα σωθικά μου.
Εσύ. Ταράζεις τις αισθήσεις μου.
Και λιώνω όταν χαμογελάς.
Και διαλύομαι όταν μιλάς.

Ιωάννα Μεταξά

Γ' τάξη, Γυμνάσιο Γαλατινής και παρ. Εράτυρας

ΕΤΕΡΩΝΥΜΑ

Μυαλό εσύ.

Καρδιά εγώ.

Δεν ένιωθες, σκεπτόσουν.

Δεν σκεπτόμουν, ένιωθα.

Κι εκεί ήταν το λάθος μάτια μου.

Λένε τα ετερώνυμα έλκονται, μα διαφωνώ.

Αγαπημένε μου, είσαι ό,τι ήλπιζα να είναι και η αγάπη.

Αλλά η αγάπη δεν αρκεί πάντα.

Μυαλό εσύ, καρδιά εγώ.

Απόψε καταστρέφομαι.

Ιωάννα Μεταξά

Γ' τάξη, Γυμνάσιο Γαλατινής και παρ. Εράτυρας

ΕΡΩΤΑ ΜΟΥ ΑΓΙΑΤΡΕΥΤΕ

Έρωτας είναι ένα συναίσθημα
που σε ανεβάζει ψηλά.
Έρωτας είναι να χάνεσαι
στα πράσινά του μάτια.
Όλοι ερωτευτήκαμε, όλοι αγαπήσαμε.
Όλοι κάποιον έχουμε στην καρδιά μας.
Έρωτά μου αγιάτρευτε
τα χείλη σου τα κόκκινα
και η ζεστή αγκαλιά σου
με έκαναν να σε ονειρευτώ
και να βρεθώ κοντά σου.

*Σοφία Καλαμπούκα
Β' τάξη, 1^ο Γυμνάσιο Κοζάνης*

Τ' ΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

Το φεγγάρι είναι κόκκινο
όπως η καρδιά μου
μάτωσε κι αυτή
δεν αντέχει άλλο.

Η σκέψη η τρελή
με περιτριγυρίζει
μα κατ' απ' τ' άστρα
με ανακουφίζει.

Να 'μασταν αγκαλιά
κάτω απ' τ' αστέρια
να μού 'δινες φιλιά
να δίναμε τα χέρια.

Η έκλειψη σελήνης
είναι σκοτεινή
μα κάπου εκεί στ' αστέρια
είναι παντοτινή.

Το άστρο που φωτίζει
εκεί ψηλά στον ουρανό
είναι για σένα μάτια μου
κίτρινο και τρυφερό.

*Ζωή Κολιού
Γ' τάξη, 3^ο ΓΕΛ Κοζάνης*

ΕΡΩΤΑΣ

Ο Έρωτας με τύφλωσε
και πήρε την καρδιά μου
σαν άγγελος κατέβηκε
εκεί από ψηλά.

Κι η Μούσα που αγάπησα;
– Μου πήρε τη μιλιά μου...
Αλλά μια μέρα αργότερα
ραγίζει την καρδιά μου.

Κι αυτή ας μη με θέλει
εγώ την αγαπώ
λουλούδια θα της δώσω
για να της πω
πόσο πολύ την ΑΓΑΠΩ...

*Σπύρος Καζαριάν
Α' τάξη, 4^ο Γυμνάσιο Πτολεμαΐδας*

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Αφέθηκα στα μάτια σου
στο βλέμμα της καρδιάς σου
κρέμομαι απ' τα χείλη σου
πεθαίνω στα φιλιά σου.

Πώς χάθηκε η αγάπη σου
κι αλλού τώρα κοιτάς;
Πώς ό,τι ζήσαμε μαζί
στο πουθενά πετάς;

Όταν σε βλέπω αδιάφορο
μιαν άλλη να κοιτάζεις
με πιάνει το παράπονο.
Σ' αυτήν, τα ίδια τάξεις;

*Βίκυ Λαζαριώτη
Γ' τάξη, ΓΕΛ Σεργίων*

ΕΛΛΑ

Έλα κοντά μου σα βροχή.
έλα σαν αστεράκι
έλα αν θες σαν αστραπή
έλα σα συννεφάκι.

Κι αν έρθεις
μην το φοβηθείς
το φως της ευτυχίας.
Είναι η αγάπη μας μικρή
κι ευάλωτη σαν τον καιρό
κι εγώ προσμένω να φανείς
για να μου πεις το «σ' αγαπώ».

*Εύη Δούλη
Γ' τάξη, ΓΕΛ Σερβίων*

ιστορίες του τόπου μου

ΕΛΛΑΔΑ ΜΟΥ, ΕΛΛΑΔΙΤΣΑ ΜΟΥ

Ελλάδα μου αγαπημένη
Ελλάδα μου ξακουστή
Τι ωραία νησιά που έχεις!
Αχ! Αυτή η θάλασσά σου η πλατιά
που ώρες την κοιτάζω και χάνομαι μακριά!
Αχ! Ελλάδα μου ο ήλιος σου ο φωτεινός
κάνει όλα τα μέρη σου να φαίνονται χρυσός!
Ελλάδα μου αγαπημένη
από σένα ξεκίνησαν όλα.
Όλοι σε ζηλεύουν για την ομορφιά σου
Όλοι σε ζηλεύουν για τα όμορφα νησιά σου!
Γι' αυτό και τόσοι πόλεμοι, τόσοι εχθροί.
Αχ! Ελλαδίτσα μου, πόσο θα αντέξεις;
Όμως θα βγεις νικήτρια εσύ
γιατί είσαι τόσο δυνατή
τόσα γενναία παλικάρια
έχεις στην όμορφή σου γη.
Ελλάδα μου, Ελλαδίτσα μου
στη γη σου πάτησαν πολλοί
μεγάλοι ήρωες τρανοί!
Μπότσαρης, Κολοκοτρώνης, Διάκος, Μπουμπουλίνα
και τόσοι άλλοι ακόμη.

Κάποιος θα βρεθεί και τώρα
να σε σώσει από την μπόρα.
Δεν θα αφήσουμε εμείς
να σε κατακτήσει άλλος κανείς.

Αχ! Ελλάδα, Ελλαδίτσα μου!

Σοφία Καλαμπούκα
Β' τάξη, 1^ο Γυμνάσιο Κοζάνης

ΚΑΤΑΤΡΟΠΩΣΗ

Πάει η χώρα μου
την κυρίευσαν, την κατατρόπωσαν, την διέλυσαν οι ξένοι.
Πολλά προβλήματα έφεραν μαζί με τα λεφτά τους.
Οικογένειες χώρισαν, άνθρωποι αυτοκτόνησαν και άλλοι
έφυγαν μακριά.
Δεν τους νοιάζει αν πονάς.
Το μόνο που θέλουν είναι τα λεφτά τους!

Πάει η πατρίδα μου, έπεσε...
Προσπάθησε να μη λυγίσει, αλλά την έριξαν...
Από μέσα, με το παλιό κόλπο του Δούρειου Ίππου
από μέσα, με τους σύγχρονους Εφιάλτες του Ευρυδήμου.

Τι θα έλεγαν άραγε όλοι αυτοί που πολέμησαν
και πέθαναν για χάρη της Ελλάδας;
Τι έχουν να πουν οι τωρινοί προδότες;
«Όπου και να ταξιδέψω, η Ελλάδα με πληγώνει»
όπως έλεγε ο Ποιητής.
Και εγώ τι να πω; Σιωπή...

Πλάτων Καρακατσάν
Γ' τάξη, 4^ο ΓΕΛ Κοζάνης

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ποια χώρα είναι αυτή
from where comes democracy.
Δεν υπάρχει αμφιβολία
πως πολέμησε μ' ανδρεία.

Είναι η χώρα αυτή
του Ομήρου η μαγική
που κέρδισε την Περσία
ενώ φαινόταν αποικία.

Μετά έγινε αυτοκρατορία
και νίκησε την Αραβία.
Όμως, έφτασε η ώρα
για μακρά πολιορκία.

Και εάλω η πόλις
έλεγε σιγοκλαίγοντας
όλος ο λαός της
το κακό ξέροντας.

Έφτασε ωστόσο η στιγμή
ο Ελληνισμός να ξεσηκωθεί
και έγινε η Επανάσταση
ξέροντας τη δυσκολία.

Αυτή η χώρα η γνωστή
Ελλάδα τ' όνομά της
που η σκλαβιά από εκεί
έχει το πέρασμά της.

Αλλά «σαν πρώτα αντρειωμένη
από τα κόκκαλα βγαλμένη»
από τον βυθό ανέρχεται
κανέναν δεν φοβάται.

*Γιώργος Άγγελος Κωντσιόγλου
Α΄ τάξη, Γυμνάσιο Σιάτιστας*

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ ΤΟΥ '43

Των Καλαβρύτων οι καμπάνες ηχούνε θλιβερά
οι Γερμανοί αδειάσανε και κάψαν τα χωριά.
Ήταν Δεκέμβρη δεκατρείς, Δευτέρα ημέρα
και στη “Ράχη του Καπή” έπεσε η αυλαία.
Γενναίοι άνδρες στην ψυχή τώρα τα μάτια κλείσαν
ανθρώπινα φαντάσματα τη γη ελησμονήσαν.
Σα σκόνη που απλώθηκε στο δάκρυ του ουρανού
εκδίκηση ζητούσε η μπότα του εχθρού.
Το καρδιοχτύπι λύσσαγε, οι γειτονιές σιωπούσαν
τον ναζισμό φθονούσανε, τη λευτεριά ποθούσαν.
Τα κτήνη του Βορρά το αίμα καρτερούσαν
σαν ύαινες εσίμωναν, το θύμα αναζητούσαν.
Τώρα τα αδέρφια χάθηκαν, μπήκαν στα επουράνια
με δάφνες στολιστήκανε και δόξας περηφάνια.
Το όνομά σου τραγουδούν, Ελλάδα αλαλάζουν
Καλάβρυτα, Πατρίδα μου απανταχού φωνάζουν!

*Ειρήνη Νάνου
Γ' τάξη, 3^ο ΓΕΛ Κοζάνης*

Α΄ ΕΠΑΙΝΟΣ ΣΤΟΝ 24^ο ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΜΑΘΗΤΙΚΟ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΠΟΙΗΣΗΣ «ΑΘΛΟΝ ΠΟΙΗΣΕΩΣ - ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ
ΛΕΝΑΣ ΣΤΡΕΦΗ ΚΟΥΤΣΟΧΕΡΑ» ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΑΒΡΥΤΙΝΟ
ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ.

ΠΟΝΤΙΟΣ ΕΙΜΑΙ

Απ' τη Σαμφούντα είμαι εγώ
του Πόντου παλικάρι
δεν έμαθα να προσκυνώ
μα έχω το βλέμμα σταθερό
σαν άγριο λιοντάρι.

Έχω προγόνους άξιους
με όνομα μεγάλο
απ' το κορμί και την καρδιά
το αίμα τους και την ορμή
δεν πρόκειται να βγάλω.

Όταν ακούω κεμετζέ
πετάω στον αέρα
ανάβει η φλόγα στην καρδιά
για να χορέψω σέρρα.

Εγώ ποτέ δεν τα ξεχνώ
τις ρίζες μου δε χάνω
πάντα θα τις ανιστορώ
όσο στη γη είμαι πάνω...

*Κωνσταντίνος Δουβαρτζίδης
Γ' τάξη, ΓΕΛ Σερβίων*

Η ΠΟΛΗ ΜΟΥ

Η πόλη που αγαπώ
που αγαπώ να ζω
να παίζω, να γελάω, να μαθαίνω
η πόλη μου...
Στην αγκαλιά της μεγαλώνουν τα όνειρά μου
ανθίζουν οι ελπίδες μου
ριζώνουν οι αγκαλιές μου
η πόλη μου...
Η άγκυρα κι η γέφυρά μου
η πόλη που αγαπώ.

*Άρια Τσαβδαρίδου
Α΄ τάξη, 2^ο Γυμνάσιο Πτολεμαΐδας*

ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΤΟΥ Γ.Σ. ΧΑΪΚΟΥ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΜΟΥ

Α΄

Ηλιε φωτεινέ,
εσύ γεμίζεις με φως
την άδεια καρδιά.

Β΄

Σύννεφα λευκά
χάιδεψαν τα αστέρια
της αγνής ψυχής.

Γ΄

Σχηματίζεται
η γαλάζια σημαία
στα γλυφά νερά.

Δ΄

Υπερήφανη
κυματίζει στα βουνά
πάνω στον βορρά.

Ε΄

Τα πουλιά κρατούν
το ένδοξο στεφάνι
για τη λευτεριά.

Στ΄

Αίμα ποτάμι
μια πατρίδα ηρώων
δόξα και τιμή.

Ζ΄

Ν΄ ανθίσει ξανά
το λουλούδι της χαράς
ναι! παντοτινά.

Η΄

Τα χαμόγελα
των παιδιών φωτίζουνε
έρημους δρόμους.

Θ΄

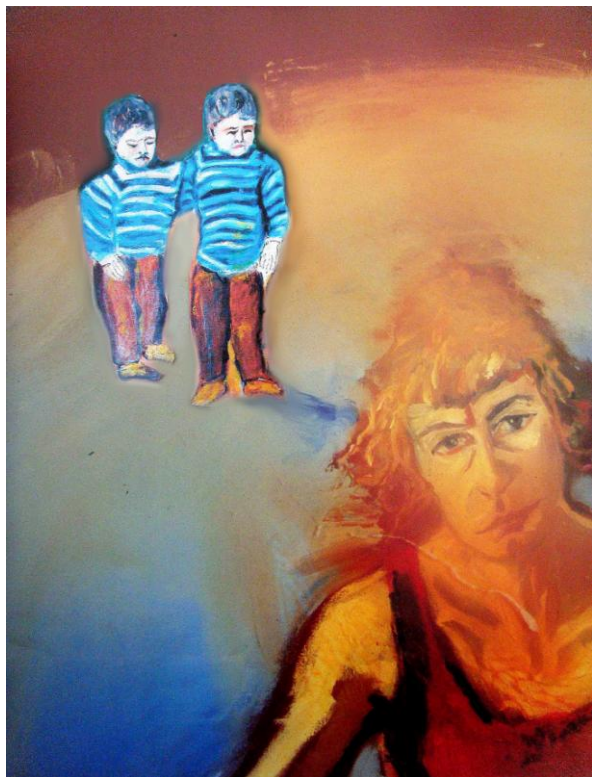
Η ευτυχία
κυλάει σε δάκρυα
ελευθερίας.

Ι΄

Τα χελιδόνια
ακουμπούν στην καρδιά μου
την ειρήνη τους.

Αργυρώ Σιαπαλίδου
Γ΄ τάξη, Γυμνάσιο Αναρράχης - Εμπορίου

εμείς και οι μεγάλοι

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

(μια συνομιλία με το ομότιτλο ποίημα
της Τζένης Μαστοράκη)

Οι μεγάλοι
κουβαλούν μέσα τους
τα γεμάτα γρατζουνιές γόνατά τους
τα ποιήματα σε σημαιοστολισμένες αίθουσες
και τα κάλαντα σε λευκά μονοπάτια.
Κυριακάτικα τραπέζια
αφήνουν τη μυρωδιά
από μεθυστικές γιορτές.
Στα κόκκινα μάτια του μεσήλικα
ευωδιάζουν τα κρίνα που ανθίζουν
στους πρώτους Απρίληδες της ζωής τους
κάτω από το τρεμάμενο φως
μιας σκονισμένης λάμπας
που τις νύχτες φέγγει στο παράθυρο.
Εκδρομές που τραγουδούσανε στη θάλασσα
κι ονειρεύονταν μεγάλες πολιτείες
με πολύχρωμα φυτά.

Εμείς
πετάμε στην ελευθερία τ' ουρανού
και κουβαλάμε
την ελπίδα για το μέλλον.

Δημήτρης Τυφόξυλος
Γ' τάξη, 1^ο Γυμνάσιο Πτολεμαΐδας

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ ΣΤΟΝ 11^ο ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΜΑΘΗΤΙΚΟ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΠΟΙΗΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ
ΜΟΡΦΩΤΙΚΟ ΟΜΙΛΟ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ ΚΑΙ ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ
ΤΗΣ UNESCO.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

(μια συνομιλία με το ομότιτλο ποίημα
της Τζένης Μαστοράκη)

Οι μεγάλοι κουβαλούν
στα βάθη της ψυχής τους
τη μυρωδιά
από τη θαλασσινή αύρα
τις εκδρομές
κάτω από το ανοιξιάτικο φεγγάρι
τα όνειρα
στο σαγηνευτικό γαλάζιο του ουρανού.
Κουβαλούν στα σκοτεινά
μεθυστικά ξενύχτια στο φως της λάμπας.

Εμείς
περιφερόμαστε σαν φάροι
και ονειρευόμαστε
τα φώτα
που κρύβονται
πίσω από τα βουνά.

*Ορέστης Τυφόξυλος
Γ' τάξη, 1^ο Γυμνάσιο Πτολεμαΐδας*

[Οι έφηβοι αιώνια παραπονεμένοι]

Οι έφηβοι αιώνια παραπονεμένοι
κανείς δεν τους καταλαβαίνει.
Κούραση, αδιαφορία, τιμωρία, αντίδραση...
Για όλα έχουν άποψη δική τους
μια άποψη διαφορετική από τους γονείς τους.
Τους λένε να διαβάζουν όλη μέρα
για να γίνουν μεγάλοι και τρανοί.
Αλλά φτάνει πια! Ως εδώ!
Τους λείπει η ξεκούραση
τους λείπει η παρέα!
Και αν φαίνονται μεγάλοι
μέσα τους ακόμη είναι μικροί.

*Δημήτρης Χριστοφορίδης
Β' τάξη, 1^ο Γυμνάσιο Κοζάνης*

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Τελείωσε η Κυριακή και το Σάββατο
και πάλι πολύ πρωί ξυπνώ
και ετοιμάζομαι για το σχολειό.
Τρώω γρήγορα πρωινό
και ετοιμάζω κολατσιό.
Τα ρούχα μου φορώ
και πηγαίνω τον αδελφό
στο παλιό μου το σχολειό
το Δημοτικό
και τον αποχαιρετώ.
Μετά πηγαίνω στο δικό μου το σχολείο
το Γυμνάσιο.

Μαζευόμαστε όλοι μαζί
και κάνουμε προσευχή
και ακούμε την ομιλία του διευθυντή
με μεγάλη προσοχή.
Μετά το μάθημα αρχίζει
και ξεκινάει με Μουσική
στη συνέχεια Φυσική
και τέλος Γυμναστική.

*Μαρία Ανθή Τσιακούση-Χόντα
Α΄ τάξη, Γυμνάσιο Σιάτιστας*

ΔΑΣΚΑΛΕ...

Την πόρτα της τάξης σαν διαβείς
ψηλά κράτα το κεφάλι, με υπομονή να οπλιστείς.
Με χαμόγελο, μεράκι και ανθρωπιά
δώσε τον λόγο στα παιδιά.

Το κριτικό το πνεύμα τους πρέπει να ανυψώσεις
τη στερνή τη γνώση σου να τους διαδώσεις.
Και η διδαχή σου πάντοτε ατέλειωτη μελωδία
φάνταζε στο είναι μου ουράνια αρμονία.

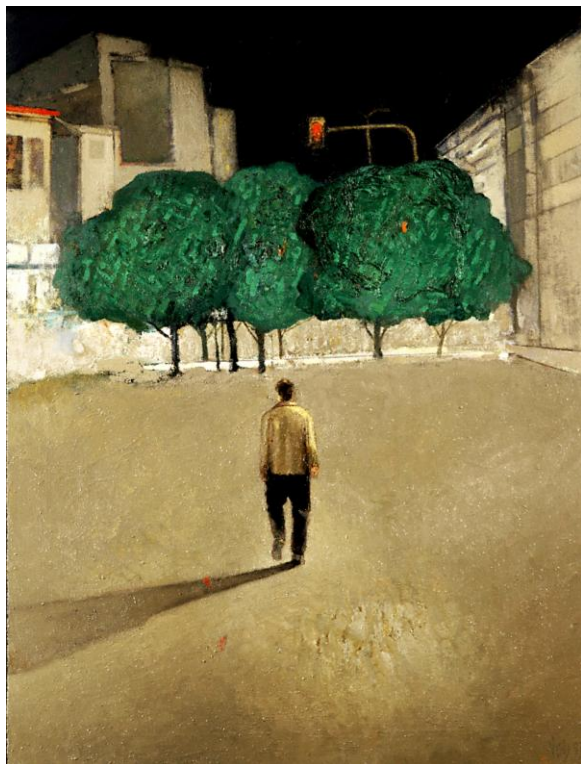
Έτσι μας φώτισες διπλά στα γράμματα, στην προκοπή
και μας οδήγησες δειλά στη μάθηση, στην αρετή.
Έχε το νου σου στο παιδί, πολλά έχεις να μάθεις
την αλμυρή τη νιότη με ρόδα να τη ράνεις.

Δάσκαλε, κάνε να φωτιστεί με πνεύμα το σχολειό μου
να τυλιχτεί με τη λάμψη και τον ενθουσιασμό μου.
Εμείς ανοίξαμε φτερά και μακριά πετάμε
με ένα μεγάλο ευχαριστώ σε αποχαιρετάμε.

Εσύ όμως συνέχισε τη γλώσσα να διασώσεις
στη μάθηση και την εκπαίδευση έχεις πολλά να δώσεις.
Άλλωστε, δεν είναι λίγα τα παιδιά
που στα φτερά του νου σου έχουν βρει μια συντροφιά.

*Ειρήνη Νάνου
Γ' τάξη, 3^ο ΓΕΛ Κοζάνης*

παιδιά του νυν αιώνα

ΟΙ «ΑΝΘΡΩΠΟΙ» ΤΟΥ 2019

Ένα άτομο η ζωή
ένα άτομο κι αυτοί
πότε δίνουν πότε παίρνουν
χαρές λύπες πηγαينوφέρνουν.

Μα τον πυρήνα τους δεν έχουν βρει
και βρίσκουν κάθε αφορμή
πως μόνο η ζωή αδιαφορεί
και κάπου εδώ κάπου εκεί
μ' ένα νόμισμα στην τσέπη
το φορτίο τους έχουν κλέψει.

Κι αν χαθεί το νόμισμα αυτό
παντού εμπόδια παντού σιωπή
σαν ιός χωρίς φορτίο
έχουν καταντήσει όλοι αυτοί...

*Χριστίνα Τσιμπέρη
Β' τάξη, 1^ο Γυμνάσιο Κοζάνης*

ΦΟΒΟΥ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Κάνουν πολέμους
όσοι μιλούν για ειρήνη.
Χιλιάδες άνθρωποι πονούν.
Άλλοι από σφαίρες ρημαγμένοι
άλλοι σε θάλασσες πνιγμένοι
κι άλλοι ξεριζωμένοι
σε ξένα χώματα πατούν.
Παλεύουν με τον ίσκιο τους
ψάχνουν για λίγο φως
κι αν τους ρωτήσεις τι ζητούν
«Να πάμε σπίτι», απαντούν.

*Αθανάσιος Θάνος
Γ' τάξη, ΓΕΛ Σερβίων*

ΕΥΧΗ ΒΡΑΔΙΝΗ

Το σήμερα προσκυνώ, παιδί του νυν αιώνα.
Παλιά τραγούδια τραγουδώ
στις φλέβες μου παρόν και παρελθόν.
Θα ονειρεύομαι το μέλλον
και όλα θα τα νοσταλγώ.

Οι πόλεμοι γινόντουσαν παλιά. Δε θέλω άλλους.
Διαβάζω στα βιβλία και φρίττω και πονώ.
Θυμώνω και αγανακτώ.
Χίλια «γιατί» ταλαιπωρούν το μέσα μου και κλαίω.
«Τώρα καιρός για την ειρήνη πια!», στον εαυτό μου λέω.
Φτάνουν τα αίματα και οι φωνές.
Με κούρασαν τόσες πολλές ολόγυρά μου.
Κραυγές γεμάτες ψέματα και απειλές.
Κινήσεις ακραίες και αγριωπές.
Αποφάσεις καταστροφικές. Ας πάψουν επιτέλους.
Εμείς διψάμε για χαρές.
Λαχταρούμε της ζωής τις ομορφιές.
Αποζητούμε μονάχα καλοσύνη.

Ευτυχία και αγάπη, λοιπόν, θα χαρίσουμε. Ποιοι;
Όχι οι μεγάλοι και οι ισχυροί.
Αλλά εμείς, η νέα γενιά. Ναι, εμείς οι μικροί.
Έχουμε βάλει πλέον μπρος
και τρέχουμε ολοταχώς.
Ενώνουμε παιδιά τα χέρια
συνεργασία στο όνειρο, να γίνουμε μια αγκαλιά.
Να ανθίσει ξανά λουλούδια κάθε καρδιά.

Τη νύχτα αγρυπνώ στο ανοιχτό παράθυρο του ουρανού.
Πέφτει ένα αστέρι μικρό. Το κοιτώ. Χαμογελώ.
Γρήγορα, την ευκαιρία μη χάσω!
Μια μονάχα φτάνει στα χείλη ευχή
αυθόρμητα απ' την ψυχή...
Για την Ελλάδα και για τον κόσμο όλο
—ένα όραμα που τόσο λαχταρώ—
θέλω, Θεέ μου, να τον αντικρύσω κάποτε φωτεινό!

Χρυσανγή Κύπτη
Γ' τάξη, Γυμνάσιο Αναρράχης – Εμπορίου

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΕΛΠΙΣ

(μια συνομιλία με το ομότιτλο διήγημα
του Α. Σαμαράκη)

Ένας άνθρωπος αναζητεί
στον πόνο και τη δυστυχία
μία μόνο αφορμή
ένα παράθυρο στην ευτυχία.

Αν καλύτερα κοιτάξεις
μόνο προβλήματα θα δεις
η πείνα, ο φόβος και η ανεργία
έγιναν μέρος της ζωής.

Αυτοκτονίες και πολιτικές συγκρούσεις
έχουν φέρει συμφορά
αφού τώρα υποφέρει
κάθε χώρα χωριστά.

Ετοιμόρροπη ειρήνη
έχεις φτάσει στον γκρεμό
βάζοντας όλοι μπροστά
το συμφέρον το προσωπικό.

Απελπισμένος ο άνθρωπος
την ελπίδα ζητάει
μα δεν τη βρίσκει πουθενά
σ' όποια πλευρά κι αν κοιτάει.

*Ερωδία Παπαδοπούλου
Γ' τάξη, 1^ο Γυμνάσιο Πτολεμαΐδας*

Η ΑΥΛΗ

Αφόρητη η ζωή
στη μικρή αυλή!
Σπαρακτικές φωνές
και πολυκατοικίες πολλές
την περιτριγυρίζουν.

Δύσκολη η ζωή
στη μικρή αυλή!
Τοίχοι τρίζουν
οικογένειες ωρύονται.
Μα κανείς δεν εκδικείται!

Ζουν πολλοί
στη μικρή αυλή!
Μικροί και μεγάλοι
θλιμμένοι και ευτυχισμένοι!
Τελικά, μήπως δεν είναι μικρή η αυλή;

*Ειρήνη Ζηκοπούλου
Β' τάξη, 1^ο Γυμνάσιο Κοζάνης*

ΤΑ ΛΑΘΗ

Οι πολυκατοικίες στη σύγχρονη ζωή
κάνουν την πλάση αυτή βουβή.
Οι άνθρωποι κλεισμένοι στους τέσσερις τοίχους
χάνουν της φύσης τους πανέμορφους ήχους.
Στην πολυθρόνα τους ήρεμα σαν κάτσουν
όλες τους τις υποχρεώσεις σύντομα θα ξεχάσουν.
Και όταν πια θα έχει γίνει το κακό
θα νομίζουν ότι έφταιγε ένα λάθος τους μικρό.
Στην πραγματικότητα όμως φταίει η απομόνωση
που τους προκάλεσε του διαμερίσμά τους η ηχομόνωση.
Όταν στο τέλος θα νιώσουν μοναξιά
όλη τους η ζωή θα έχει βγάλει πια φτερά
θα έχει πετάξει ψηλά στον ουρανό
μακριά από τον κόσμο τον γκρίζο, τον βουβό
θα φάχνει πλέον στα σύννεφα την αγάπη
που στερήθηκε πολλά χρόνια από των ανθρώπων τα λάθη.
Και όταν αυτή θα έχει φτάσει μακριά
οι άνθρωποι θα καταλάβουν ότι είναι πια αργά
να σβήσουν με τη μία όλα τους τα σφάλματα
και να αρχίσουν να πιστεύουν στου ουρανού τα θαύματα.
Οι ίδιοι όμως ποτέ δε θα ησυχάσουνε
αν από το διαμέρισμά τους να βγουν ξεχάσουνε
θα νιώθουν λες και ζουν έναν εφιάλτη
φτιαγμένο από τα δικά τους προσωπικά λάθη.
Κάποτε και οι ίδιοι θα χαθούν
γιατί στον κόσμο τον καλό ξέχασαν να ανοιχτούν.

*Χρήστος Φτάκας
Β' τάξη, 1^ο Γυμνάσιο Κοζάνης*

ΘΕΛΩ ΝΑ ΤΡΕΞΩ

Θέλω να τρέξω, να σωθώ
απ' το αδιέξοδο αυτό να βγω.
Η πολυκατοικία μαύρη, σκοτεινή
κι εγώ στη μέση έρμη, μοναχή.
Κλεισούρα το τσιμέντο μού μυρίζει
και ο ακάλυπτος χώρος σκοτάδι πλημμυρίζει.
Οι κάτοικοι όλοι ξένοι, απαθείς
φοβάσαι τη νύχτα πλάι τους να σταθείς.
Κανείς δε νοιάζεται για τον διπλανό
μόνο εξαφανίζονται στο λεπτό.
Κλείνονται μέσα και κουρνιάζουν
τις τεράστιες πολυθρόνες της μόδας αραδιάζουν.

Θέλω να τρέξω, να γλιτώσω
ό,τι προλάβω εγώ να σώσω.
Και ξαφνικά ο τοίχος βγάζει σπαρακτικές φωνές
τον οίκτο νιώθεις και ας μην το θες.
Την κοινωνία αυτή ποιος θα αφουγκραστεί;
Γιατί να κάθονται όλοι στη σιωπή;
Ψάχνω τον τρόπο να εκδικηθώ
την τρέλα αυτή πρέπει να αρνηθώ.
Θέλω να τρέξω να τους σταματήσω
όμως διστάζω, γυρίζω πίσω.

Παύει και η ωρυόμενη φωνή
παντού επικρατεί σιγή.
Η νύχτα πέφτει και μία άλλη θα διαδεχτεί.
Αφόρητη που είναι εδώ μέσα στη ζωή!

Θέλω να τρέξω, να σωθώ
απ' το αδιέξοδο αυτό να βγω.

Θεοδώρα Τσαπτζή
Β' τάξη, 1^ο Γυμνάσιο Κοζάνης

ΚΟΡΕΣ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Γεννημένες στο χάδι του ήλιου
Οι κόρες της Αφροδίτης
Μια ζωή με αδερφό τον φόβο
Οι κόρες της Αφροδίτης
Τυλιγμένες σε όμορφο και ευωδιαστό τριαντάφυλλο
Οι κόρες της Αφροδίτης
Του πόνου παιχνίδια και του θυμού διέξοδοι
Οι κόρες της Αφροδίτης
Ανέμελες σαν καλοκαίρι
Οι κόρες της Αφροδίτης
Ομορφιά με κρυμμένα μαβιά και κόκκινα σημάδια
Οι κόρες της Αφροδίτης
Με μοίρα γλυκιά ζωή, στου Άρη το παιχνίδι
Οι κόρες της Αφροδίτης
Ένα χτύπημα σαν δέκα –κι όμως όχι κάτω
Οι κόρες της Αφροδίτης
Σύζυγοι, μάνες, αδερφές –αντικείμενα δίχως ψυχή
Οι κόρες της Αφροδίτης
Έξυπνες, δυνατές, ισάξιες
Κόρες της Αφροδίτης.

*Νικολέτα Αυτζαλανίδου
Β' τάξη, 4^ο Γυμνάσιο Πτολεμαΐδας*

ΤΟ ΟΜΟΡΦΟΤΕΡΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Στο χώμα της έριχνε ο κόσμος ξίδι
και το βλαστό της πλήγωνε η κοινωνία με αγκάθια.
Το σύστημα τής έκοβε τα φύλλα με λεπίδες
και τη γλάστρα της κλείδωσαν στο υπόγειο
χωρίς ίχνος φωτός.
Χαμένη ελπίδα, άπιαστο όνειρο
ετοιμοθάνατη πια η ψυχή της
μα με έσωσα και τώρα πια
είμαι το ομορφότερο λουλούδι μου.

*Κατερίνα Ρόπουτη
Β΄ τάξη, 1^ο ΓΕΛ Κοζάνης*

των ονείρων καλοκαίρι

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Χρυσοκίτρινα φύλλα στο χώμα
μου θυμίζουν πως φτάνει η βροχή
κι ο αγέρας που φέρνεις μαζί σου
με δροσίζει σαν νέο πρωί.

Μη θαρρείς πως τα όνειρα παύουν
σαν τελειώσει η ζέστη της γης
τα μικρά δειλινά σε καλούνε
τα όνειρά σου ξανά να γευτείς.

*Γιάννης Μπάκανος
Γ' τάξη, ΓΕΛ Σερβίων*

ΒΡΑΔΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Νύχτα δροσερή
βράδυ καλοκαιριού
τα άστρα φώτιζαν τη γη
κι έλαμπε το φεγγάρι.

Καθρέφτης ήταν ο ουρανός
και στην ψυχή μιλούσε
σκέψεις απρόσμενες γλυκές
σαν κάποιος να ρωτούσε.

Είναι μικρός ο κόσμος μου
σ' ένα μεγάλο σύμπαν
μα απόψε νιώθω πιο κοντά
στ' αστέρια, στο φεγγάρι.

Θαρρώ ο άνεμος μιλά
γλυκά, κρυφά στ' αυτί μου
και παρασέρνει τα όνειρα
σπάει τη λογική μου.

*Δημήτριος Γούτας
Γ' τάξη, ΓΕΛ Σερβίων*

ΣΗΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Σήμερα μυρίζει καλοκαίρι!
Είναι βράδυ κι όλα ζουν κάτι παλιό
και τα κεριά μπροστά μου αναπαριστούν
το προηγούμενο και κάθε καλοκαίρι που έζησα.
Το μαυρισμένο το κορμί
στον ήλιο έμενε ολημερίς – θαρρείς
πως αύριο δεν υπήρχε
κι έπρεπε σήμερα να ζήσει,
σήμερα να ρουφήξει όλο τον ήλιο
και το μεδούλι της ζωής.
Σήμερα ακούω καλοκαίρι!
Είναι βράδυ και τα τζίτζικια στήσανε χορό
–τραγουδάνε για μένα!
Μελωδία οι αναμνήσεις, λόγια αυτά που έζησα.
Ζωντανεύουνε!
Δύο, τρία, δέκα, είκοσι παιδιά...
Παίζουν! Τι άραγε;
Κάτι που τα ίδια σκαρφίστηκαν.
Κι ακούγονται οι φωνές τους...
Βράδιασε – μα ακούραστα αυτά!
Δεν θέλουν να κλειστούν στο σπίτι
κι ας φωνάζουν οι μανάδες.
Είναι το καλοκαίρι τους.
Είναι η εποχή τους.
Νόμοι και κανόνες πάνε περίπατο.
Γίνονται αυτοί εξουσιαστές.
Σήμερα αισθάνομαι καλοκαίρι!

Και σαν παιδί θα πέσω στο κρεβάτι
να νιώσω πάνω στο γυμνό μου δέρμα
τα ολοκάθαρα και δροσερά σεντόνια.
Μα δίχως όνειρα, δίχως σκέψεις
θα ακουμπήσω πάνω τους.
Γιατί το καλοκαίρι ζεις τα όνειρα
δεν είσαι απλώς ένας τους θεατής.
Κι ο ύπνος θα 'ρθει κι αυτός αργά
σαν τον ρυθμό της κάθε μέρας.
Τα βλέφαρα θα σφραγιστούν
και το χαμόγελο θα χαραχτεί στα χείλη.
Ξημέρωσε και πάλι!
Ξημέρωσε για μένα.
Να σηκωθώ, να ζήσω ανέμελα!
Να ζήσω σαν παιδί.
Γιατί θαρρείς πως τα παιδιά μονάχα
ξέρουν πώς να ζουν το καλοκαίρι...

*Ευθυμία Τσιώγκα
Γ' τάξη, 2^ο ΓΕΛ Κοζάνης*

ΘΑΛΑΣΣΑ

Θάλασσα, θάλασσά μου απύθμενη
βυθίζομαι στα νερά σου
και έρχομαι να βρω τα βάθη σου.
Κρατάω στα χέρια μου
την άμμο σου και
νιώθω στα χείλη μου το αλάτι σου.

Θάλασσα, απέραντή μου θάλασσα
σ' αγαπώ όσο αγαπώ τα καλοκαίρια
που περνώ στις ατελείωτες
τις αμμουδιές σου.
Σ' αγαπώ όσο αγαπώ
τα μακροβούτια
και τις πολύχρωμες πέτρες.

Είσαι για μένα
ένas επίγειος παράδεισος.
Μέσα σου ξεχνώ
τις σκοτούρες και τα λάθη μου.
Είσαι για μένα
η λήθη που αιώνια αναζητώ.

*Χρυσάνθη Πουρλιάκα
Β' τάξη, 4^ο Γυμνάσιο Πτολεμαΐδας*

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ ΣΤΟΝ 4^ο ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΠΟΙΗΣΗΣ
«ΤΟ ΑΛΑΤΙ ΣΤΙΣ ΠΑΡΥΦΕΣ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ» ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ ΚΟΖΑΝΗΣ.

Η ΕΛΠΙΔΑ – ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Ακόμη κι αν το τέλος είναι κοντά
κι όλα τελειώνουν σε λίγα λεπτά

Ακόμη κι αν ο χρόνος πιέζει
και η αγωνία με τα συναισθήματα παίζει

Ακόμη κι αν όλοι μάταια λήξη περιμένουν
και για καμιά αλλαγή δεν αναμένουν

Ένας νέος άνεμος θα φυσήξει
κι όλες τις στενοχώριες θα πνίξει

Το χθες είναι μια μακρινή σκιά
μια καινούργια αρχή ξεκινά

Ένα φως στον ορίζοντα είναι τώρα ορατό
και για πάντοτε θα μείνει λαμπερό

Η δική μας ελπίδα έχει επικρατήσει
και το σκοτάδι πια έχει νικήσει

Όλα χρειαστήκαν ένα θαύμα
για να γίνουν πραγματικά
κι έτσι όλα στη ζωή είναι πιθανά.

*Κρυσταλλία Μαρία Στάθη
Α΄ τάξη, Γυμνάσιο Σιάτιστας*

Περιεχόμενα

7 ΠΡΟΛΟΓΟΣ της Ολυμπίας Τσικαρδάνη

ένας χορός ανήσυχος το είναι μου

- 13 ΧΟΡΟΣ της Νικολέτας Αυτζαλανίδου
14 ΟΝΕΙΡΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ της Βέρας Δόγια
17 ΧΟΡΟΣ ΑΝΗΣΥΧΟΣ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΟΥ της Χριστίνας
Κωνσταντινίδου
19 ΑΤΕΡΜΟΝΗ ΝΥΧΤΑ της Ζωής Κολιού
21 ΑΤΕΡΜΟΝΗ ΠΟΡΕΙΑ της Αργυρώς Σιαπαλίδου
23 Η ΓΥΑΛΑ ΤΩΝ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΩΝ της Χρυσάνθης
Πουρλιάκα
25 [Σκουριασμένη η καγκελόπορτα] του Νίκου Δελιζήση
26 ΜΟΝΟΣ του Πλάτωνα Καρακατσάν
27 [Δεν έχω φίλους] του Μενέλαου Τοκμακίδη
28 Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ της Αναστασίας Γκουργκούτα
29 Η ΑΛΛΗ ΟΨΗ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ του Δημήτριου
Κοντοδημητρίου
31 ΤΟ ΑΛΑΤΙ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ της Ειρήνης Νάνου
32 ΑΛΑΣ ΦΙΛΙΑΣ της Βασιλικής Αντωνίου
34 ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΕΡΝΑΕΙ της Εβελίνας Ρεσούλι
ΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ
36 ΟΜΓ του Παναγιώτη Μιχαηλίδη
37 Ο ΗΛΙΟΣ της Ειρήνης Ζηκοπούλου
38 ΦΑΙΑΚΕΣ της Ευθυμίας Τσιώγκα
40 ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ της Σοφίας Λυγκώνη
41 ΑΠ' ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ της Βασιλικής Γκόβτζια

στα φτερά του έρωτα

- 45 ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ της Μαρίας Πασαγιάννη
47 [Από μικρή μου άρεσε το μπλε] της Άννας Αργυρίου
48 ΜΕΙΝΕ της Βέρας Δόγια
49 ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ της Αριστέας Αδαμίδου
50 ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ της Αριστέας Αδαμίδου
51 ΕΙΣΑΙ της Ναούμας Μέτσιου
52 ΕΣΥ της Ιωάννας Μεταξά
53 ΕΤΕΡΩΝΥΜΑ της Ιωάννας Μεταξά
54 ΕΡΩΤΑ ΜΟΥ ΑΓΙΑΤΡΕΥΤΕ της Σοφίας Καλαμπούκα
55 Τ' ΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ της Ζωής Κολιού
56 ΕΡΩΤΑΣ του Σπύρου Καζαριάν
57 Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ της Βίκυς Λαζαριώτη
58 ΕΛΑ της Εύης Δούλη

ιστορίες του τόπου μου

- 61 ΕΛΛΑΔΑ ΜΟΥ, ΕΛΛΑΔΙΤΣΑ ΜΟΥ της Σοφίας
Καλαμπούκα
63 ΚΑΤΑΤΡΟΠΩΣΗ του Πλάτωνα Καρακατσάν
64 Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ του Γιώργου Άγγελου
Κωντσιόγλου
66 ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ ΤΟΥ '43 της Ειρήνης Νάνου
67 ΠΟΝΤΙΟΣ ΕΙΜΑΙ του Κωνσταντίνου Δουβαρτζίδη
68 Η ΠΟΛΗ ΜΟΥ της Άρις Τσαβδαρίδου
69 ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΤΟΥ Γ.Σ. ΧΑΪΚΟΥ της Αργυρώς
ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΜΟΥ Σιαπαλίδου

εμείς και οι μεγάλοι

- 73 ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ του Δημήτρη Τυφόξυλου
75 ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ του Ορέστη Τυφόξυλου
76 [Οι έφηβοι αιώνια παραπονεμένοι] του Δημήτρη
Χριστοφορίδη
77 ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ της Μαρίας Ανθής Τσιαούση-Χόντα
78 ΔΑΣΚΑΛΕ... της Ειρήνης Νάνου

παιδιά του νυν αιώνα

- 81 ΟΙ «ΑΝΘΡΩΠΟΙ» ΤΟΥ 2019 της Χριστίνας Τσιμπέρη
82 ΦΟΒΟΥ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ του Αθανάσιου Θάνου
83 ΕΥΧΗ ΒΡΑΔΙΝΗ της Χρυσανγής Κύπτη
85 ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΕΛΠΙΣ της Ερωδίας Παπαδοπούλου
86 Η ΑΪΛΗ της Ειρήνης Ζηκοπούλου
87 ΤΑ ΛΑΘΗ του Χρήστου Φτάκα
88 ΘΕΛΩ ΝΑ ΤΡΕΞΩ της Θεοδώρας Τσαπτζή
90 ΚΟΡΕΣ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ της Νικολέτας Αυτζαλανίδου
91 ΤΟ ΟΜΟΡΦΟΤΕΡΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ της Κατερίνας Ρόπουτη

των ονείρων καλοκαίρι

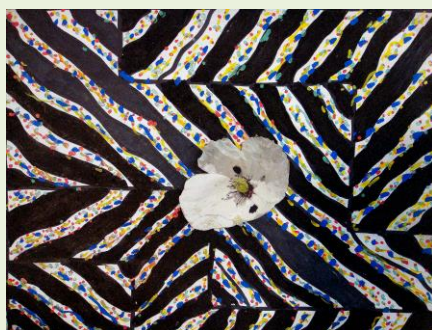
- 95 ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ του Γιάννη Μπάκανου
96 ΒΡΑΔΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ του Δημήτριου Γούτα
97 ΣΗΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ της Ευθυμίας Τσιώγκα
99 ΘΑΛΑΣΣΑ της Χρυσάνθης Πουρλιάκα
100 Η ΕΛΠΙΔΑ - ΤΟ ΘΑΥΜΑ της Κρυσταλλίας Μαρίας Στάθη

Θερμές ευχαριστίες

στους καθηγητές που ενέπνευσαν και παρακίνησαν τα παιδιά να
εκφραστούν ποιητικά

* * *

στον ζωγράφο Κώστα Ντιό
για την ευγενική παραχώρηση των έργων του
που κοσμούν την ποιητική ανθολογία

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
ΔΥΤΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ